

Kgl. Operasangerinde Margrethe Boeck-Lendrop

Ved **Christian Olsen-Torpelund.**

I en Artikel om Folkemusikken i Nordvestsjælland¹⁾ skriver Musikhistorikeren, Professor Dr. phil. Angul Hammerich bl. a.:

„Der maa dog alligevel som en Undtagelse ellers her i Landet være noget eget musikalsk ved de Folk paa den Kant af Sjælland! Det er jo netop deroppe paa Kallundborgkanten, at Folk som Bratschisten Professor *Chr. Petersen*, Violinisten *Fr. Marke* og de to Brødre *Sandby* (Violinisten og Violoncellisten) stammer, for ikke at tale om den forgudede Masaniello paa Det kgl. Teater *Jens Larsen Nyrop* ...“.

Og dog nævner Professor Hammerich ikke dem alle. Der er f. Eks.: Kgl. Operasangerinde, kgl. Kammersangerinde Fru *Margrethe Boeck-Lendrop* (fra Kalundborg), kgl. Operasangerinde Frk. *Elisabeth Dons* (fra Davrup), kgl. Kammersangerinde Frk. *Ellen Bech* (fra Lerchenborg), kgl. Kapelmusikus *Julius Borup* (Skamstrup) samt Komponisten *Wiel Lange* (Viskinge).

Foruden disse, der jo alle naaede at skabe sig et Navn, var der flere, som nok havde Talent, men som ved Forholdenes Ugunst ikke naaede frem i første Række. Der var ogsaa mange fortræffelige Landsbyspillemand og Landsbykomponister [nogle af disses Levnedsløb har jeg skildret i „Gamle Danse fra Nordvestsjælland“]. Angul Hammerich har Ret: Der maatte være noget eget musikalsk ved de Folk paa den Kant af Sjælland. Men nu, nu er der det vist ikke mere. Der spilles ikke mere paa Herregaardene — de gamle Spillemand er borte.

¹⁾ Dagens Nyheder 20.-3.-1923.

Men for at ikke alle de, der før løftede og bar Musiken frem her fra Amtet, glemmes, vil jeg, hvis Hjem har været i Kontakt med de fleste af Kunstnerne, fortælle lidt om nogle af dem. Det kan maaske have nogen Interesse at se hvilke Hjem, de er udgaaede fra, og høre om den Kamp, de har maattet stride for at naa deres kunstneriske Maal. Begyndelsen blev gjort med min Artikel i Aarbogen 1943 om Jens Larsen Nyrop. Her vil jeg fortælle om en anden Sangens Kunstner:

Margrethe Boeck-Lendrop.

Kongelig Operasangerinde og kgl. Kammersangerinde, Fru Margrethe Boeck-Lendrop stammede fra Officersslægten Boeck, der omkring Aar 1700 indvandrede til Danmark fra Flandern. Oldefaderen paa fædrene Side var Konsistorialraad Pastor Boeck i Maribo. Dennes næststygste Søn, Jens Mathias Boeck²⁾, etablerede sig i 1827 som Farver i Slagelse, Aaret efter, i Maj, holdt han Bryllup med en Datter af Kbm. Aaris i Korsør, Karen Sarine³⁾.

Farver Boeck og Hustru var varme Patrioter. Intet Under, at de bevægede Martsdage i 1848 satte dybe Spor i Hjemmet. Børnene, der kom efterhaanden otte, fulgte ligesom Forældrene med den største Interesse Krigsbegivenhederne. De mange Soldater, der til Stadighed marcherede gennem Byen eller blev indkvarteret dér, vakte især Drengenes Begejstring. Af de otte Børn levede indtil Foraaret 1928 kun Kammersangerindens Fader, Grosserer Carl Julius Boeck, der var født i Slagelse den 29. Juli 1838⁴⁾. Efter at Julius Boeck som Korporal ved 18. Regiment havde deltaget i Krigen 1864 (og hvorved han erhvervede sig Sølvkorset), nedsatte han sig i 1870 som Manufakturhandler i Kalundborg (senere Cold Christensens Forretning). Den 4. August 1872 holdt han Bryllup med Thora Mathiasen⁵⁾.

Julius Boeck var Typen paa den gode gammeldags Slags Køb-

²⁾ F. i Maribo 30.-11.-1802. † 30.-1.-1881.

³⁾ F. 11.-12.-1799. † 22.-4.-1886.

⁴⁾ Død den 5. Marts 1928.

⁵⁾ F. i Slagelse 2. Maj 1848.

mænd, der var paa Kundernes Parti. Spurgte nogen ham til Raads, kunde de være vis paa, at han altid raadede til det bedste, selvom det gik imod hans egne Interesser. Det faldt aldrig ham ind at prakke Kunderne et eller andet paa eller at tage en højere Pris af de mere velhavende. Intet Under at Kbmd. Boeck i de ældres Bevidsthed stod som Idealet af en Handelsmand.

Det var et rigtigt godt gammeldags Borgerhjem, Julius Boeck og Hustru skabte i Kalundborg. Alt hvilede paa gamle, forlængst prøvede og hævdvundne Traditioner. Hjemmet var, ligesom det i Slagelse, meget fædrelandssindet. Intet Under, at Boeck, der havde oplevet to Krige, gennem hele sit Liv var en varm Ven af Skytte- og Forsvarssagen, af Soldaterforeninger og af Vaabenbrødrene⁶⁾.

Livet inden Døre var ualmindelig harmonisk og fredfyldt. Ægtefællerne holdt saa inderlig meget af hinanden, at deres Børn senere hen i Livet kunde sige, at de aldrig havde hørt et uvenligt Ord eller nogen Uoverensstemmelse mellem Forældrene — en smuk Erindring at medtage fra sit Barndomshjem.

Den 13. Juli 1873 blev *Anna Margrethe Boeck* født. Hun var den ældste af fem Børn⁷⁾. Da Huslægen, afdøde Dr. Schouboe, stod med hende i sine Arme, sagde han:

„Ja, hvis dette Barn nogensinde bliver beskyldt for at være ko-
ket, vil jeg give hende Attest for, at hun er født med det.“

Ingen daarlig Attest for en fremtidig Carmen.

Det var et meget livligt Hjem, Anna Margrethe og hendes Søskende voksede op i. Tiltrods for at Moderen i 10 Aar led af Tuberkulose — smittet ved at pleje en syg Veninde — var hun dog altid glad og tilfreds, ja endog livlig. Naar Børnene senere kom fra Skole, var deres første Spørgsmaal altid: „Er Moder oppe?“

⁶⁾ Boeck var Næstformand i Vaabenbrødrenes Overbestyrelse og dekoreret med Ridderkorset.

⁷⁾ De andre var: *Johannes*, f. 4.-10.-1874, Ingeniør i den siamesiske Marine i 15 Aar, kom derefter til Burmeister & Wain i Kbhvn, *Carl Julius*, f. 21.-8.-1876, Isenkræmmer i København, *Julie Marie*, f. 24.-12.-1878, g. m. Overlærer Mørch, Hørsholm, *Jens Christian*, f. 16.-5.-1883, † 8.-11.-1906, Ingeniør i Bangkok.

Det skete desværre alt for ofte, at Moderen var i Seng, men saa var Sovekammeret ogsaa sikker paa at være alle Familiemedlemmernes kæreste Opholdssted.

I Skolen var Anna Margrethe flittig og pligtopfyldende, to Egenskaber, der fulgte hende lige til hendes Død. Hun var alt andet end begejstret for Institutbestyrerinden, og hun bad tit sin Moder, om hun maatte indbyde hende til om Søndagen. Blev Tilladelsen givet, vilde Anna Margrethe helst indbyde hende et Par Dage før: „For saa har „Mis“ (Julie) og jeg det saa vidunderligt i Skolen i de Dage, der er til Søndag“.

Selvom Hjemmet førte meget lidt Selskabelighed, var der dog meget Liv og Munterhed. Det var altid Moderen, der arrangerede og satte i Scene, til stor Glæde for Husets Børn og de andre Unge, der kom der. Hver Søndag Aften blev der sunget. Fru Boeck satte sig da til Klaveret og sang og spillede. Derefter var der Sammensang med Børnene. Familiens Bravournummer gennem mange, mange Aar var: „I vor Barndom vi hørte“ o. s. v. Naar de kom til Omkvædet, sang Boeck „Venstre, højre“, medens Børnene sang Teksten. Det lød som Soldater, der marcherer, og det syntes Børnene var saa morsomt.

Til andre Tider lavedes der Fester rundt om paa Værelserne. Børnene mødte da tit udklædte i fantastiske Kostumer, undertiden karikerede de bestemte Personer.

Sin første „Optræden“ havde Anna Margrethe eller Grethe, som hun kaldtes, en Gang, da hendes Forældre spillede Dilettantkomedie paa Byens Teater, vistnok „Hverdagsfolk“; hun og et Par andre Børn skulde stikke Hovedet ind ad Døren og raabe: „Far, vi er saa sultne.“

Debuten var god, thi Grethe raabte, som kun den kan raabe, hvis Tarme skriger af Sult.

Senere blev der i Hjemmet spillet „23 Minutter i Tjæreby Kro“, „Store Bededagsaften“ — hvor Grethe var Syersken — og „Lille Nitouche“, hvor hun havde Titelrollen.

„Jeg var en glad lille Provinspige, der altid trallede og sang⁸⁾. Og saalænge

⁸⁾ Fortalte Margrethe Boeck mange Aar efter til Dagbladet „København“s Medarbejder.

jeg kan huske, har jeg altid haft Lyst til at spille Komædie. Jeg spillede sammen med mine Kammerater — allevegne, paa Loftet, i Vognporten, tit iført de mærkeligste Dragter. Og dog havde jeg aldrig set andre spille Komædie end Dilettanter og omrejsende Skuespillere. Mine Forældre søgte at afskrække mig, men jeg kom dog alligevel til at debutere hjemme; det var i „Lille Nitouche“. Mine Medspillere var henrykte, men Forældrene og Omgangskredsen, der var indbudt, turde ikke lade sig begejstre for ikke at styrke disse farlige Tilbøjeligheder, men Indtrykket af, at jeg nok kunde blive til noget, havde de dog en Anelse om ...“

Da den unge Provinspige var 17 Aar, kom hun til Enkefru Andersen i Lyngby „for at lære Husholdning“. Paa vort Spørgsmaal om denne Undervisning havde ført til noget positivt Resultat, fik vi et beskedent, men bestemt „Nej“. Men samtidig fik hun Lov til to Gange om Ugen at tage til København for at faa Sangundervisning hos Algot Lange. Han lovede, at hun skulde blive en dygtig Koncertsangerinde:

„Men en Dag kom en Tante til mig og fortalte triumferende, at hun havde været hos Algot Lange, „og du kommer ikke til Teatret, Margrethe.“

Men man skal ikke altid stole paa sin Tante.“ — — —

Saa flyttede Forældrene til København, og nu blev der taget fat for Alvor. Efter at have sunget i fire Aar hos Lange, tog hun et halvt Aarstid Undervisning hos Emil Holm. Myreflittig som hun var, fik hun Tid til alt, baade til at passe sine egne Timer og de Elever, Algot Lange skaffede hende. Hun sang tillige i Ina Langes Kor og i Frue Kirkes Kor. Det sidste var ikke videre lukrativt. Naar hun f. Eks. skulde synge til Begravelse paa Vestre Kirkegaard — hvilket jo med Turen frem og tilbage tog 2 á 3 Timer — fik hun 1,25 Kr.

Et Par og tyve Aar gammel begyndte Margrethe Boeck at synge til Forenings- og Velgørenhedskoncerter o. lign. Den første Gang, hun optrådte som Solist, var til en Sangforeningskoncert, dirigeret af Organist Hammermüller. Ved den Lejlighed fik hun det fænomenale Honorar af 15 Kr. — noget, hun var meget stolt af.

Sød, ung og altid elskværdig havde hun den Evne at kunne gaa i Folk med Træsko paa, og det hvadenten hun sang eller tav.

En stor Sorg ramte Margrethe Boeck, da hendes Moder, som hun holdt saa meget af, og som gennem hele Livet havde været hende en god Kammerat, døde trods al kærlig Pleje og Lægetilsyn.

I April 1895 tog Margrethe Boeck til Leipzig, hvor hun fik Timer hos Tørsleff. Dér havde hun en dejlig Tid, hørte en Masse Musik, traf Margrethe Cold, som var der i samme Ærinde, og med hvem hun sluttede Ven-skab for Livet:

Rollebillede fra «Carmen»

„... Jeg kom til Leipzig med nogen-lunde Tillid til mig selv“ — fortalte hun senere til en Journalist ved „København“ — „men jeg rejste hjem med Mistillid. Heldigvis hørte Max Müller mig, og han opfordrede mig til at af-lægge Prøve hos Johan Svendsen. Og saa blev jeg glad, nu fik jeg da en Af-gørelse, og Resultatet blev, at Svendsen vilde høre mig paa Scenen. Jeg valgte „Carmen“. Jeg har altid vidst, at det skulde være den. Jeg vilde staa eller falde med det Parti.“

For at faa det klareste Syn paa, hvordan Margrethe Boeck mod-toges, skal her anføres Pressens Udtalelser.

„... Vi sluttede, at Spændingen ved den første Optræden havde været be-tydelig, og vi kom med et Spørgsmaal i den Anledning. Frk. Boeck svarede:

„Da jeg stod og ventede paa at komme ind paa Scenen, rystede jeg. Jeg knyttede min Hænder sammen af al min Kraft og tænkte: Nu skal det af-gøres“. Jeg kunde næppe aande, da jeg saa disse mange Hoveder og mange Kikkerter og alle disse stirrende Glas. Naturligvis led min Stemme under denne voldsomme Spænding. Jeg spillede forceret, ikke naturligt. Da jeg mærkede Publikum's Velvillie, hjalp det lidt. Jeg havde Følelsen af, at jeg ikke havde gjort det halvt saa godt, som jeg kunne. Men jeg følte dog, at jeg havde gjort lidt, og jeg blev glad den næste Dag ved Pressens Velvillie og Bedømmelse. Jeg elsker at synge, det er mit Element, og hver Aften jeg skal synge, staaer jeg og længes efter at komme ind paa Scenen“.

Da vi til Slutning udtaler, at denne pludselige Overgang fra at være en for-holdsvis ukendt ung Dame til at blive en meget bekendt og meget omtalt, se sit Navn i alle Blade o- s. v. maatte være mærkeligt, fik vi det Svar:

„Ja, men jeg forstaar det slet ikke — jeg synes ikke, det er mig.“

Og ganske vist, Springet fra at spille Komedie i en Vognport i Kalundborg og til „Carmen“ paa Det kgl. Teater, er ret usædvanligt. Og ingen véd, hvad der kommer efter. Men saa meget véd vi, at Pagen i Figaros Bryllup og Mignon i Operaen af samme Navn vistnok bliver Frøken Boecks Roller.“

Den, der som jeg, har haft den Lykke at høre Frk. Boeck og den uforlignelige Sanger, Herold, i „Carmen“, vil aldrig tage nogen anden Udførelse af disse to Operaens mest krævende Partier gyldig. Ingen dansk Sangerinde har før eller siden sunget Carmen med en saadan Glød og et saadant Temperament. Habaneroen var paa alles Læber, Berømmelsen og Populariteten uhyre. En Dag, Frk. Boeck, Kr. Sandby og jeg i aaben Landauer kørte ned gennem Strøget og videre ud gennem Bredgade, standsede Folk inde paa Fortovet og gjorde hinanden opmærksom paa, hvem det var, der kørte dér. „Det er Carmen, dér kører Frk. Boeck“ o. lign. Udbrud kunde vi høre, medens vi langsomt sneglede os gennem Østergade.

Den 13. Juni 1902 holdt Margrethe Boeck Bryllup med den kendte og skattede Børnelæge Otto Lendrop⁹⁾). Ægteskabet hindred hende dog ikke i Tjenesten paa Teatret.

Det vil føre for vidt her at følge Fru Lendrop i *alle* hendes Roller, her skal kun citeres, hvad Komponisten Fini Henriques skrev i „Theatret“:

„Det kan lidet nytte, at en Sanger eller Sangerinde formaar at udslynge den vældigste Røst, naar denne mangler Skønhed. Det kan lidet nytte, at en Sanger eller Sangerinde har en bøjelig og skolet Stemme, naar det skorter paa Intonationssikkerhed. Det nytter heller ikke meget, at Røsten er skøn, og Intonationen er ufejlbarlig, naar denne fattes baade Karakter og Sjæl.

Derfor er det rart, at man engang imellem, saa dejlig uforbeholdent, kan udtale sig om en Kunstnerinde, hvor alle de nævnte Betingelser i saa herlig Grad er forenede.

Margrethe Lendrop er netop i Besiddelse af det sikre Øre, den Skønhed i Stemmeklangen, som virker betagende, den Karakteristik og Personlighed i Opfattelsen, der gør hende til den virkelige Kunstnerinde.

Hvor alsidig og frodig Margrethe Lendrop er i sin Kunst, véd enhver, der har fulgt hendes kunstneriske Udvikling. For blot at nævne et Par Præsta-

⁹⁾ Dr. Otto Lendrop, f. 14.-2.-1863, Søn af Pastor E. M. Lendrop, f. 3.-12.-1824, † 1914, og Hustru Sophie Pontoppidan, f. 16.2.-1825, † 1911.

tioner, som knytter sig til Navnet Margrethe Lendrop, vil f. Eks. hendes Udførelse af „Carmen“s Parti staa som et lysende Eksempel paa, hvor ypperlig en dramatisk Kraft, Det kgl. Teater ejer i denne stemmebegavede Sanger-ske. Hvor staa ikke denne forføriske Kvindetype lyslevende for os: æggende, lunefuld, indsmigrende og halvraa, som denne „Gadens Tøs“ skal være. En uovertræffelig Præstation ....

Forhaabentlig vil det kommende Aar bringe denne Sangerinde en Række nye Opgaver. Hun er en af dem, der ikke bør staa i Stampe. Et saa frodigt Talent har Teatret en Forpligtelse til at føre frem i første Række.

Hun besidder nemlig den Forening af vokale og dramatiske Evner, som skaber den store Operapræstation.“

Finis Henriques behøvede ikke at ængste sig for, at Teatret ikke skulde benytte Fru Lendrops straalende Talent, thi i de 20 Aar, hun var ved Det kgl. Teater, fik hun ikke mindre end 40 forskellige, meget krævende Roller, ifølge E. Valeur Fausbøll: Rollestatistik optraadte hun nemlig som

Carmen i „Carmen“.	Rosswesse i „Valkyrine“.
Tredie Alf i „En Skærsommernatsdrøm“.	Polyhymnia i „Kampen mod Muserne“.
Lola i „Cavalleria rusticana“.	Magdalene i „Mestersangerne i Nürnberg“.
Lur i „Middelalderlig“.	Flossilde i „Rhinguldet“.
Eros i „Orpheus og Eurydike“.	Tredie Hofdame i „Der var engang“.
Cherobino i „Figaros Bryllup“.	Despina i „Det gør alle“.
Zerlina i „Don Juan“.	Nikolas i „Hoffmanns Eventyr“.
Stefano i „Romeo og Julie“.	Fru Gertrud i „Forseglet“.
Fricka i „Valkyrien“.	En ung Hyrde i „Tannhäuser“.
Alv i „Canta“.	Suzuki i „Mme Butterfly“.
Abisai i „Saul og David“.	Bobinette i „Advokat Pathelin“.
Mignon i „Mignon“.	Markien af Flarambert i „Kongen har sagt det“.
Etle, Terne, i „Liden Kirsten“.	Abelone i „Sovedrikken“.
Siebel i „Faust“.	Anna i „Jægerbruden“.
Bostana i „Barberen i Bagdad“.	Troldmø i „Parsifal“.
I „Ved Furesoen“ (Hartmanns 100- aarige Fødselsdag).	Filipjewna i „Eugen Onegin“.
Djamileh i „Djamileh“.	Octavian i „Rosenkavaleren“.
Brigitte i „Den sorte Domino“.	Katuscha i „Det levende Lig“.
Amanda i „Ole Lukøje“.	Fru Leontine Appel i „Venezias Nat“.
Pernille i „Maskerade“.	Nuri i „Dalen“.

Af de 995 Gange, Fru Lendrop har udført sine 40 Roller, falder godt og vel de fem Hundrede paa følgende seks:

Lola i „Paa Sicilien“, der staar højest med 136 Gange, Carmen (131), Etle i „Liden Kirsten“ (62), Eros i „Orpheus og Eurydike“ (61), Siebel i „Faust“ (57) og Cherubino i „Figaros Bryllup“ (56).

„Overalt, hvor opgaven blot nogenlunde stemte med Kunstnerindens Fysik, formaaede hun i denne lange Række af højest forskelligartede Roller at faa frem det centrale, at karakterisere med baade sin Maskering, sit Spil og sin Sang. Hendes Evne til at forvandle saavel sit Indre som Ydre i Overensstemmelse med den Person, hun skulle fremstille, har altid været forbavsende. Hun legemliggjorde i Kraft af sin Fantasi, sin Intelligens og sit dramatiske Talent, der var i Slægt med en Herold, og som satte hende i forreste Række blandt vore Operister, selv i de mindste Partier ...“¹⁰⁾

Ved at se, hvor straalende Fru Lendrop udførte de mange særdeles krævende Roller, mindes man uvilkaarligt Tantens: „Du kommer ikke til Teatret, Margrethe“.

Lola i „Cavaleria Rusticana“

I 1919 besluttede Fru Lendrop sig til at trække sig tilbage fra Det kgl. Teater. Hendes sidste Rolle var Fru Leontine Appel i „Venezias Nat“.

Den 16. Maj havde hun sin Afskedsforestilling. Hun optraadte da som Suzuki i „Mme Butterfly“, som Cherobino i „Figaros Bryllup“ og som Carmen — den Rolle, som hun debuterede med, og som straks skabte hendes Navn.

Efter Afskedsforestillingen skrev Berlingske Tidende:

„... Uden en mild vemodig Baggrund var Afskeden iaftes ikke. En Fest var det, en Hyldest var det til denne Kunstens tro og begavede Tjenerinde.

¹⁰⁾ St ts — i „Dagens Nyheder“.

Man saa og hørte hende i 2. Akt af „Mme Butterfly“, som den hjertensgode, medfølede Kammerpige Suzuki, men her gaves ingen rigtig Lejlighed for Publikum til at vise sin Sympati. Da hun viste sig som Cherubino i „Figaros Bryllup“ 1. Akt, lod en saadan Bifaldsstorm hende i Møde, at den foraar-

Cherubino i „Figaros Bryllup“

sagede minutilang Afbrydelse. Hun virkede bedaarende som den flagrende Page. Med „Carmen“ (4. Akt) vandt hun sin første, største og sidste Sejr paa Scenen. Efter Tæppets Fald slog Begejstringen ud i lys Lue, og da Tæppet atter gik op, viste Fru Lendrop sig omgivet af Laurbærkranse og Blomsterdekorationer en masse. Tilhørerne rejste sig og hyldede hende saa vedholdende, at Fruen maatte vise sig flere Gange for aabent Tæppe.“

— — —

Da Fru Lendrop trak sig tilbage fra Teatret, lagde hun dog ikke

Sangen paa Hylden — tværtimod —, og hun naaede snart at blive en ligesaa stor Attraktion for Koncerttribunen, som hun før havde været det for Scenen. Hun sang bl. a. ved Palækoncerterne, i Casinos Sal, i Sverige, ja selv helt op til Norge rejste hun for at synge Griegs Sange for den store Komponists Landsmænd. Atter strømmede Bladene over af Ros. I de senere Aar gav Fru Lendrop i Reglen to selvstændige Koncerter hvert Aar, en dansk og en udenlandsk. I Valget af sit Program var hun meget kræsen. Det interesserede hende at fremdrage de store Komponisters mindre kendte Ting, og hun var tit Pioner for danske, yngre og mindre kendte Komponister. Ved hendes sidste, dansk-svenske Romanceaften i Casinos Koncertsal den 20. Marts 1920 bød Programmet paa Sange af Lange-Müller, Rudolph Bergh, C. F. E. Horneman, Sjögren, Ture Rangström, Vilhelm Stenhammar, Emi-

lius Bangert, Hugo Seligmann, Chr. Christiansen og Poul Schierbeck.

I April 1920 blev Fru Lendrop, der flere Aar forinden var udnævnt til kgl. Kammersangerinde, pludselig syg. Hun blev angrebet af en heftig Blindtarmsbetændelse og indlagt paa Kommunehospitalets 5. Afdeling, hvor hun underkastedes en Operation, der forløb gunstigt. Imidlertid stødte der en Bughindebetændelse til, der fremkaldte saa farlige Komplikationer, at Tilstanden hurtig blev ret haabløs, og den 30. April ved Femtiden bukkede Fru Lendrop under.

Efter Fru Lendrops Død skrev Bladene bl. a.:

„... Hermed er der, altfor tidligt, ubarmhjertigt sat Punktum for et Liv, hvis Afslutning vil vække Sorg og Deltagelse i meget vide Kredse. Fru Lendrop var baade som Menneske og som Kunstnerinde af dem, der spreder Lys og Glæde om sig. Alle de utallige Venner, hun som Kunstnerinde og som Menneske har vundet sig Landet over ved sin uimodstaaelige Charme, vil med dyb Vemod modtage Budskabet om hendes Bortgang ...“

„... De, der har haft den Lykke at kende Fru Lendrop som Menneske, de vil huske hende som en sjælden, varm og helstøbt Personlighed. Hendes yndige Smil og hendes levende Øjne løj ikke. Fru Lendrop havde Hjertet og Viljen til at være noget for sine Medmennesker. Der gik aldrig Teater-

Udvendighed i hende. Teaterlivet var hende imod, fordi hun syntes, det ofte dræbte Personligheden. Hun kom til sine Prøver og til Forestillingerne, hun gjorde sin Pligt, men Kulissernes Hvisken vilde hun ikke høre, derfor blev hun aldrig „Kammeraten“ i dette Ords mindre heldige Betydning. Den ligegyldige og ondsindede Drøften af Næstens Liv i Provernes lange Pavszer kendte

Fru Lendrop (Privatbillede)

hun ikke. Hun elskede sin Sang, sin Kunst og sit Hjem, og hun blev det lykkelige Menneske, fordi hendes venlige og ærlige Sind aldrig forgiftedes af Scenens og Paaklædningsværelsernes Støv og Sladder ...“

„... Den 5. Maj foregik Fru Margrethe Lendrops Bisættelse fra Krematoriet i største Stilhed. Saaledes havde den fejrede Opera-sangerinde selv ønsket det.

Hun, som saa ofte for os paa Scenen havde tolket med sin indsmigrende Solskinsstemme Livets mest brogede Farvespil, ønskede nu ved sin Død at gaa bort som en Fremmed, hvem ingen kendte, og derfor ingen fulgte til det sidste Hvilested.

Margrethe Lendrop fik sit Ønske opfyldt. Kun de allernærmeste Venner og Slægtninge stod om Baaren, ved hvilken Pastor Olfert Ricard talte.“
